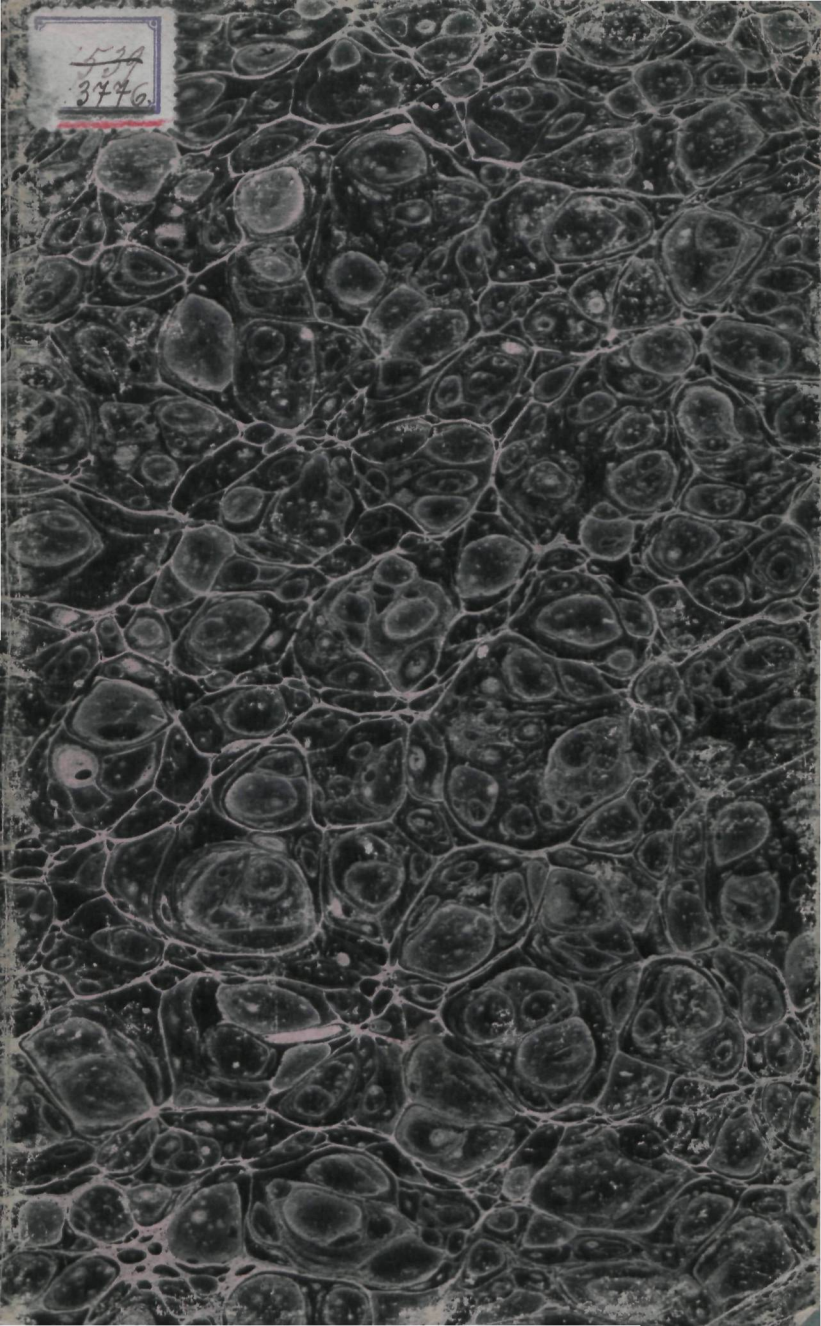

~~539~~
3776

Keiserliku Aivaliku
Kni-kogu kink. 1916

U B D =

ja

wäike luggemisse ramat.

Vernus, 1865.

Trükkitud ja müa W. Pormi jures.

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

36135

a b d e g
h i j k l m
n o p r s
f st t u w — à ó ù

aa ae ai ao au ea
ee ei eo eu ia ie
ii io iu oa oe oi
oo ou ua ue ui uo
uu àe ài eà òi ùi

A B C E G H
I K L M N S
P R S T U W

ab ed ig oh ui af el im on
ba de gi ho ju ka le mi no
pu ra se ti wo la lo mó mü

jah kas lai pak pap pat sai
sam sap tal kat nap kel kep
kes mem met pek sel sep tek
wet lip mis pil wil foi fok
kon kot lok mok nok nou rot
sof woi wof jut kui kuf kus
mul nui nut rut sui sul tüt
pui püs pau tüf tru

haaw hais haud heäl hein hilp
hind hulk hunt jalg järg jooß
juht juur kael kais karn karm
keel kelm kirp kits köht kont
kõrw kuiv külm kurb kuub laat
lamp laps laut laul leem leib
lint loog loof maks malk mees
muld must müts noor saks sulg
tarf tint waat wend wißf woit

af=ken al=lam ar=mas el=law e=malt
en=nam him=mo hõb=be huß=ka

jo=dif jôf=fe jul=ge ig=gaw il=lus
in=gel kal=jo kôr=ge kû=nal lib=be
lo=tus lum=mi mad=do mes=fi
mud=da nen=de nug=ga nûr=ri
ô=guš ôn=nis oh=wer pal=we pól=li
pûh=ha rah=he ris=ti rô=wel sel=ge
sûd=da sûs=fi ter=ra ter=we tôs=fi
uh=kus ûm=ber u=lits wae=ne wâg=gi
wah=ha wal=le wal=lo war=ri

aed=nik el=la=ma hal=jas jân=nes
ih=ka=ma kâps=ta last=ma me=le=to
nâit=ma ôp=pe=ta pal=lus rah=was
sôb=ber tût=tar usf=lik wâr=raw
wal=guš wiim=ne wik=kat woi=mus

ar=mas=tus ig=ga=west far=jat=sed
mae=nit=sus ôn=nis=tus or=ja=pôlw
pól=lo=tô sûd=da=med ter=wis=sed
eb=ba=usf ih=ho=lik mat=tus=sed
ôp=pi=a oh=ha=kas pei=o=pois
sad=du=las sau=na=mees tu=lis=past

eb=ba=usf=lik el=la=min=ne hâd=da=
lin=ne ih=hal=da=mist jam=fi=mis=sed

kib=bo=wit=sad lah=ti=lõ=ma mae=a=
lin=ne no=da=meh=hed nik=ku=ta=ma
nob=be=daš=te nõr=ku=min=ne nur=ja=
tu=mad pot=ti=sep=pad rip=pa=
kil=le san=di=kod=da tul=le=kah=jo
wil=ta=ki=te

Lind lau=lab.	Laps mag=gab.
Lil õit=seb.	Pu kas=wab.
Tul=li põl=leb.	Wes=si jo=seb.
Lum=mi sul=lab.	Sum=mal ai=tab.
Leib ja sool.	Ter=re lõu=nat.

Sum=ma=la kod=da.	Lau=lo ra=mat.
Wend ja õd=de.	Õ ja pääw.
Süd=da=me pal=we.	Th=ho ja hing.
Õs=sa ja em=ma.	Silm näab.
Meel ja mois=tus.	El=lo ja surm.
Pai=ke pais=tab.	Wihm sae=ab.
Kah=ho ja rõõm.	Sil=ma wes=si.
Kui tõ ni palk.	Rõrw ku=leb.

Pal=lu=ge ja wal=wa=ge.

Ušk, ar=mas=tus, lotus.

Kis-ti-us-so õp-pe-tus-se wiis
pea-tük-fi.

(Lastele esimesseks õppetuseks).

Es-si-men-ne Pea-tük.

Jum-ma-la küm-nest käs-sust.

Es-si-men-ne Käsk.

Sul ei pea mit-te tei-si Jum-ma-laid ol-
le-ma min-no kõr-was.

Tei-ne Käsk.

Sin-na ei pea mit-te Jum-ma-la om-ma
Jä-san-da nim-me il-ma as-ja-ta suh-ho
wõt-ma; sest Jä-sand ei jät-ta ted-da nuht-
le-mat-ta, kes tem-ma nim-me kur-jas-te
pru-gib.

Kol-mas Käsk.

Sin-na pead püh-ha-pä-wa püh-hit-se-ma.

Nel-jas Käsk.

Sin-na pead om-ma is-sa ja om-ma em-
ma auus-ta-ma, et sin-no käs-si häs-ti
käib, ja sin-na kau-a el-lad Ma peal.

Wi=es Käsk.

Sin=na ei pea mit=te tap=ma.

Ku=es Käsk.

Sin=na ei pea mit=te ab=bi=el=lo är=ra=rit=ku=ma.

Seits=mes Käsk.

Sin=na ei pea mit=te war=ras=ta=ma.

Kah=hek=sas Käsk.

Sin=na ei pea mit=te ül=le=koh=hut tun=nis=ta=ma om=ma lig=gi=mes=se was=to.

Üh=hek=sas Käsk.

Sin=na ei pea mit=te him=mus=ta=ma om=ma lig=gi=mes=se kod=da.

Küm=nes Käsk.

Sin=na ei pea mit=te him=mus=ta=ma om=ma lig=gi=mes=se naest, sul=last, üm=mar=da=jat, weik=sid, eg=ga muud, mis tem=ma pär=ralt on.

Mis üt=leb nüüd Jum=mal kei=kist neist=fin=nat=sist käs=ku=dest?

Tem=ma üt=leb nen=da: Min=na se Is=sand, sin=no Jum=mal, ol=len üks wäg=ga wih=ha=ne Jum=mal, kes wan=ne=mat=te pat=

tud nuht=leb las=te kät=te, kol=man=da=maſt
ja nel=jan=da=maſt põl=weſt ſa=dik nei=le,
keſ mind wiſ=ka=wad. Ug=ga nei=le, keſ
mind ar=maſ=ta=wad, ja min=no kās=ſud
pea=wad, teen min=na head tuh=han=deſt
põl=weſt ſa=dik.

Teine Peatük.

P ü h h a ſ t K r i ſ t i u ſ ſ u ſ t.

Esſimenne Sppetus.

Lomiseſt.

Minna uſſun Jummalaga ſe Iſſa, keige=
wäggetwama taewa ja Ma Loja ſiſſe.

Teine Sppetus.

Ärralunnastamiseſt.

Minna uſſun Jeſuſſe Kriſtuſſe Jummalaga
aino Poega meie Iſſanda ſiſſe, keſ on ſadud
pühhaſt Waimuſt, ilmale todud neitſiſt Ma=
riaſt, kannatanud Pontſiuſſe Pilatuſſe al,
riſti lödud, ſurnud ja mahhamaetud, alla
läinud pörgohauda, kolmandamal päwal jälle
ülleſtousnud ſurnuſt, ülleſläinud taewa, iſ=
tub Jummalaga omma keigewäggetwama Iſſa

parremal kael, sealt temma tulles kohhut
moistma ellawatte ja furnutte peale.

Kolmas S p p e t u s.

Pühhitsemisfest.

Minna ussun pühha Waimo sisse, üht
pühha ristitoggodust, pühhade ossasamist,
pattude andeksandmist, lihha üllestousmist
ja iggawest ello, Amen.

Kolmas Peatük.

Pühhast Issa meie Palwest.

Issa meie, kes sa olled taewas, pühhitse-
tud sago sinno nimmi, tulgo meile sinno
riik, sinno tahtminne sündko kui taewas,
nenda ka Ma peal, meie iggapawast leiba
anna meile tänapääw, ja anna meile an-
deks meie wöllad, kui meie andeks anname
omma wölglastele, ning ärra sada meid
mitte kiusatusse sisse, waid peasta meid ärra
sest kurjast; sest sinno pärralt on se riik,
ning se wäggi, ning se au iggaweste. Amen.

Reljas Peatük.

Pühhaft Ristmisfest.

Minge ja öppetage keif rahwast, ja ristige neid Jummalala se Issa, ja se Poea, ja se pühha Waimo nimmel.

Kes usjub, ja tedda ristitakse, se peab õn-
saks sama, agga kes ei usju, tedda peab huk-
ka moistetama.

Wies Peatük.

Pühhaft Altari Saakramentist.

Meie Issand Jesus Kristus sel õsel, mil tedda ärraanti, wöttis leiba, tännas, murdis ja andis omma jüngrittetele ja ütles: wõtke, jöge, se on minno ihho, mis teie eest antakse, sedda tehke minno mällestusjeks.

Selsammal kombel wöttis temma ka kar-
rika pärrast õhto sömaaega, tännas ja andis omma jüngrittetele ja ütles: Wõtke, jöge keif sealt seest, sesinnane karrikas on se uus seadus minno werres, mis teie ja mitme eest ärrawallatakse pattude andeksandmissjeks; sedda tehke, ni mittokord, kui teie sest jote, minno mällestusjeks.

Sommiko palwe.

Issand, te lahti mo uled, siis peab mo su sinno kitust kulumata. — Lo mulle, Jummal, üks puhhas südda, ja uenda mo sees kindla waimo. — Sinno hea waim juhhatago mind tassase tee peale. — Amen.

Palwe enne sömaaega.

Keikide silmad lootwad, Issand, sinno peale, ning sinna annad neile nende roga ommal ael. — Sinna teed lahti ommad helded ja rohked käed, ja toidad keik, mis ellab, hea melega. — Amen.

Palwe pärrast sömaaega.

Tännage Issandat, sest temma on helde, ja temma heldus kestab iggawest. — Amen.

Shto palwe.

Wata, ei se tuffu egga uinu maggama, kes Issraeli hoiab. — Sinno kätte pannen ma tallele omma waimo, ja olled mind lunastand, oh Jehowa, ja töe Jummal. — Iggaiüks, kel õht on, se kiitko Jehowat. Halleluja. — Amen.

L a u l.

Hoiä meid ja õnnista
omma kallil armoga:
sinno palle õnnistus
olgo meie walguſtus.

Anna omma rahho ka
iggapääw ja lõpmatta,
ſiis wiib pühha Waim meid tõest
Jesu hõlma iggawest.

Amen, Amen, Amen,
Jesu nimme kiitkem,
meie Jõsand olled ſa,
eſſimenne, wiimne ka.

Kui üks ainus ſalm ſaab lauldud, ſiis on ta nenda:

Hoiä meid ja õnnista
omma kallil armoga:
omma pallet tõſta nüüd,
kui me läh'me lauldes ſiit.

Daps õppi luggema, ſureks ſaad, tännad.
Hulkatusſe te lai, ello radda kitsas.
Siinnas uhked maead, hull rahwast, suur
kärä.

Pühhapäwa rie panne illuſte jälle kirſto
ſiſſe.

Hullo koera eest joſe kaugele ärä, kermeste!

Peips on suur järw, arroto kalso sees.
Vaisk laps maggab parsil, hea loeb ramatust.
Hea koer ei jõe mitte perremehhe jurest
ärä.

Sälloke, ärä karga metsa pole, hunt
wahhib.

Oh mis kange pohja tuul korraga tousnud.

Tänna öse puistas lund mahha, nago kottist.
Mees on maas, jubba kolmas näddal haige.
Pois püdis kenna linno. Lasse lahti, hea
laps!

Linul puris halle meel, metsas laulab
röömaste.

Lammas wagga, hunt tigge, koer tru.

Merri süggaw, mäggi kõrge, mailm suur
ja lai.

Kiwwi raske, ärä tösta, lapsokenne haiget
saad.

Sulg on kerge, tinna raske, hoia ennast
patto eest.

Õ kül pimme, Jummal nääb, wata ette
innimenne.

Jätta kirwes põna wahhele, ota kui ja su-
reks saad.

Tores pu ei põlle hästi, wiska turdi peale.
Kon rooksub, koer augub, lind laulab.
Härg luitab, lammas mäeb, sigga rõhhib.
Kannaemma kagutab, kannapoead piiksubad.
Us romab tassafeste, jännes — tuhhat
nelja.

Linnopeesa wägga kõrges, kalla kooda süg-
gawusses.

Laps ärkab ülles, kargab rutto sängist wälja.
Laps pessib filmad selgetes, tännab taewa
Tadifest.

Tulle mahha, wihmake, jubba närtsib väike.
Kaste hilgab koido walges, lilled lojat tän-
nawad.

Lehmake, oh anna pima, lapsed ammo ota-
wad.

Haige fures wallus maas, terve aitko töb-
bist meest.

Küüsi linna tohtre käest, ärra kula naeste
lorri.

Wiljast jahho, jahhust taigen, taignast leib.
Wanna Pea auusta, hallid juuksed terreta.
Iggal linnul omma laul, iggal mehhel om-
ma wiis.

Kergem teist laita, kui isje parreminne tehha.

Kes waest meest aitab, se laenab Jummalale.
Palle olgo römulinne, südda olgo rahhu-
linne.

Kaswatage ommad lapsed Issanda auuks.
Muustage ommad wannemad Issanda rö-
muks.

Pühhal päwal olle pühhas paikas.

More hinge puhhas ello on temma keige kal-
lim illo.

Moistusse ramat.

Kats lühhistest sõnna wannemattele ning laste kolitajatele.

1. Paggana rahwa targad mehhed on wannal aéal need mois-
tusse kõnned wäljamõttelnud, agga ristirahwa moistlikud hin-
ged woiwad meie aéal sealt feest ennesele sedda head õppetust
wäljaarwata. — 2. Önnis Lutterus ütles: „neist ramatudest,
mis innimestest on kirjutud, woib lühhidelt keige ennam tar-
kust ja elloõppetust leida wanna rahwa moistusse kõnnebe feest.“

1.

Wanna mees ja surm.

Wanna mees, talwe kibbeda külмага, wed-
das ennese tagga pissokesse rega puid met-
fast, wäsjis ärra, ohkas: „Tulle surm ja
peasta mind sest waewast, et agga pea saab
kaks kät rinna peale!“

Surm warji seal, omma terraw wikkat
kæe, ütles: „Siin ma ollen, mis sa minnuust
tahhad?“

Mees ehmatas, läks walgeks nago lubjatud sein, ütles: „Ärge pange pahhaks, auus surmaingel, ma palluksin nattokest aidata, koorm wägga ränk!“

Surm ähwardas förmega, ütles: „Ärra kutsu teistkorda, muido ma tullen, ja niidan so Pea kohhe mahha!“

Ö p p e t u s.

Polle tarwis kutsuda,

kül ta teab omma tund:

pallu, loda, kannata,

ja süis minne: head und! —

2.

Surreja ja temma poiad.

Wanna issa tunnike olli kä, tahtis weel enne minnekit omma poegadele head öppetust anda, et nad ei pidand pärrast temma surma mitte laisaks jäma, waid hästi tööd tegema, ütles: „Lapsed, minna lähän kül teistest ärra, agga ma jättan teile üks warrandus winamäkke!“

Keel jäi kangeks, heitis hinge.

Boead mötlesid: „Wist wanna issake on hulga rahha monne nou sees winamäkke Ma alla pannud.“ — Hakkasid holega läbbikawama, risti ja põigeti. — Ei ühtegi!

Teine aasta immelik winamarja saat, no-red mehhed said hulga rahha eest ärramüa.

Algga se olli keif sest heast tööst tulnud, mis nad winamäe kallal ollid teinud.

Ö p p e t u s.

Tehke tööd ja-palluge,
abbi-tulleb peage;
laisal mehhel nahha peale,
ja siis rutto jälle töle.

3.

J ö e w a i m.

Wanna mehheke raius puud jõe kalda äres.
Kirwes lendas warre otsast tsupst jöffe! —
Mees nutma.

Jõe waim pistis Pea wee alt wälja, küs-
fis: „Mis wigga?“ —

Mehheke rätis omma halledat luggu ülles.

Jõe waim hallastas, tõi jõe põhjast kuld-
kirwe wälja, küsfis: „Kas ta se on?“

Polle ühtegi! —

Tõi hõbbe kirwe wälja, küsfis: „Wata
jedda?“

Ei ka mitte! —

Waim lastis kolmat korda põhja, tõi
mehhe raudkirwe wälja: „No, mis sa sest
arwad?“

Jah, se ta on!

Jõe waim andis kätte, kinkis hõbbe ja
kuld kirwe weel peale, et mees ep olnud ah-
nusse pärrast walletanud.

Wanna mees läks römoga koio, räkis kül-
lameestele omma õnne ülles.

Rikkas ja ahne naber pistis kõihe omma
kirwega jõe pole, wiskas lipst keige warrega
sisse. Jõe kelm nuttab ja kaebab seal jures.

Jõe waim näitab wee seeft kuld kirwe,
küssib: „Kas se on so kirwes?“

Wallelik hüdis: „Jah, jah, se ta on!“

Waim ütles: „Oh sa häbbematta walle-
taja! Wata nüüd, kus ta on!“ — wiskas
jälle keft jökke.

Mees wihhaga koio, wandus tee peal kur-
jaste.

Ö p p e t u s.

Ärra wötta waltetada,
petja palk on pahhandus;

Jummal wöttab karristada:
waat, se on se õppetud! —

4.

Hunt ja kurg.

Wanna hal omma lamma prae jures olli
ni ahne wõtma, et üks lukont jäi temma
kurko kinni. Kül katsus allanelata. Ei ühtegi!

Tulleb kurre jure palluma: „Kisju omma
pikka nokkaga se lu mo kurgust wälja, agga
mis head palka tahhan sulle siis maksta!“

Kurg uskus kelmi jutto, aeas omma nokka
hundi kurko, kiskus lambalu wälja, ütles:
„Maksa nüüd sedda lubbatud palka wälja!“

Mets näitis hambid, wastas: „Sinna hāb-
bematta loom tohhid weel hinda küssida?
Eks se jubba kül suur, tannowāärt assi polle,
et ma so Pea otsast ei kiskund, pārrast kui
se lu jubba kurgust wäljas olli?“

Kurg mõtles: „Polle tarwis ennam oda-
ta, temma hul tulleb warši peale!“ — Lau-
tas tiwad laiale, lendas ärra.

D p p e t u s.

Kui sa wöttad kurjad mehhed
kurja töö peal aidata,
kül nad wötwad pārrast pea
russikast sul näidata!

5.

Hobbone ja esel.

Mees käis teed, suur hobbone ja pissoke
esjel temma kõrwas, kummagil omma forem
kanda. Esjel ei joudnud ennam astuda, pal-
lus hoost: „Wötta ommeti nattokest minno
koormast enneje selga, minna ei ja selle al
mitte sammo ennam eddasi käidud!“

Hobbone naeris wasto, löi taggant ülles.
Esjel läks weel wāhhā maad, langes mah-
ha, ots peal! —

Perremees siddus furno eesli koorma ka
hobbose selga, panni eesli nahka weel peale.

Siis ütles hobbone nuttes isjeenneje was-
to: „Oh minna meletu loom, ei tahtnud nat-
tokestki eesli koormat kergitada, nüüd pean

sedda terwelt kandma, ja eesli nahka ka weel peale."

Ö p p e t u s.

Surem aitko piisokest meest,
siis lähhäb asfi lorda.

Kui sa ei aita, ussu töest,
tulleb sul pahha kanda.

6.

Pödder ja Loukoer.

Pödder jöi hallikast omma janno ärra, seijs, wahtis wee peale, näggi omma warjo wee sees, ütles: „Sarwed on mul arralissed, se on minno üllem au: jallad lialt penikessed, kuhho hakkab nende nou?“ —

Korraga Loukoer jooksis metsast wälja, hakkas pödra taggaaeama. Kül siis need-
sammas penikessed jallad, mis ta enne olli
laitnud, peästsid tedda pea Loukoera ham-
maste eest, laggeda pöllo peal. — Agga, oh
sedda kahjo! Miets tulleb wasto: pödra ar-
ralissed sarwed ei annud ennam eddasi joos-
ta, ta jäi nendega finni, jubba Loukoer warssi
tagga järrel — murdis ta mahha!

Ö p p e t u s.

Kennest sa ei möttelnud,
se on häddas abbiks sul:

kenne peale uskufid,

soöb so silmad, kui üks kul! —

7.

Tekaiad ja Karro.

Kaks meest käisid möda metsateed, aiasid issekeskes maggusat jutto. Korraga karro näitje kaugelt wasto tulleswad. Mehed jooksema, teine pu otja ülles, teine heitis mahha, teggi ennast furnuks, et ta teadis, karro surno külge ei putu.

Wanna karruse kasjuka kandja aeas omma jörrinat, tulli liggi, nufutas jedda meest, kes pitkali maas, arwas tedda furnud olleswad, läks pahha näoga eddasi.

Kui polnud ennam tedda nähha egga kuulda, tulli teine mees pu otjast mahha, küssis teise käest: „No, wanna wadder, mis karro ka räkis sinno kõrwa sisse?“

Teine wasto: „Ta räkis jedda, et ei pea mitte lootma nende söbrade peale, kes häddaaeal omma seltsimeest mahhajätwad!“

D p p e t u s.

Monnel mehhel libbe keel
senni kui sul päike paistab:
agga warsi petja meel
kui sul hädda peale tulleb.

8.

Koer ja Lammas.

Lammas läks kord koeraga tüllisse, ütles temma wasto: „Sinna jõöd võige muido lei-

ba, ei te innimestele middagi head, ja perre-
mees toidab sind igga pääw ommast käest.
— Meie lambad anname temmale ommeti
willad, ja lihha, ja nahka, ning peame isse
omma toidust wälja pealt otjima. Ei sellega
ei tahha meie mitte ennam rahhul olla!" —

Koer ütles: „Sa jölle loom, mis sa mui-
do augutad? Kui minna polleks sui otja teid
wälja peal karjatse kõrwas walwanud, siis
ep olleks teid wahhest mitte üht ainust en-
nam järrele jänud. Hunt olleks teid ammo
teit nahka pannud!" —

Õ p p e t u s.

Ärra laida teise töö,
igga mehhel omma waew:
omma töö te truište,
igga ühhel omma leib.

9.

Loukoer ja hirekenne.

Loukoer maggas päwa paistel, pissokenne
hirekenne tulli liggi, hüppas maggaja kehha
peale, watas sealt. Korraga loukoer ärkas
ülles, hiir kuffus ta selja pealt mahha, juur
loom panni käppa peale.

Hirekenne palluma: „Lasse lahti, aus juur
loukoer, ma tahhan sind tännada elloaea!"

Loukoer naerates, lastis lahti, ütles: „Mis
minnul küll abbi sinno tännamisest? Jose
peale!"

Näddala pärrast loukoer sure jämmeda wörgo sees kinni, mis küttimehhed temma püüdmisjeks ollid fallaja pude wahhele ülles-
aeanud. Midda ennam ta kiskus, jedda hul-
leminne mässiis ta ennast wörgo sisse kinni.
Möiras, et mets köllas!

Hirekenne kulis, jooksis kermeste liggi, hat-
kas wörgo nörid katti närrima, teine teise jär-
rel, et agga sure loma joudjad kappad keige
essiteks lahti peasid.

Agga siis loukoer wöttis mehhe modi kis-
kuda: räh! ja räh! — nörid, paelad, köied,
keik katti, tännas hirekest, et: Sinna ollid
minno peastja!

Ö p p e t u s.

Rikkas, ärra põlga sa
waese mehhe aitamist:
waene woib ka aidata,
kui so peale tulleb rist.

Numrid.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 20
50 40 50 60 70 80 90 100
1,000 10,000 100,000
1,000,000.

üfs ford üfs.

1 ford	1 on	1	5 ford	5 on	25
2 —	2 —	4	5 —	6 —	30
2 —	3 —	6	5 —	7 —	35
2 —	4 —	8	5 —	8 —	40
2 —	5 —	10	5 —	9 —	45
2 —	6 —	12	5 —	10 —	50
2 —	7 —	14			
2 —	8 —	16	6 ford	6 on	36
2 —	9 —	18	6 —	7 —	42
2 —	10 —	20	6 —	8 —	48
			6 —	9 —	54
3 ford	3 on	9	6 —	10 —	60
3 —	4 —	12			
3 —	5 —	15	7 ford	7 on	49
3 —	6 —	18	7 —	8 —	56
3 —	7 —	21	7 —	9 —	63
3 —	8 —	24	7 —	10 —	70
3 —	9 —	27			
3 —	10 —	30	8 ford	8 on	64
			8 —	9 —	72
4 ford	4 on	16	8 —	10 —	80
4 —	5 —	20			
4 —	6 —	24	9 ford	9 on	81
4 —	7 —	28	9 —	10 —	90
4 —	8 —	32			
4 —	9 —	36	10 ford	10 on	100
4 —	10 —	40	10 —	100 —	1000

10654

66

